

LORRAINE HEATH

Η ΕΞΙΛΕΩΣΗ

μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Αφιερωμένο στην αγαπημένη μου ανιψιά Τέρι

*Οι δρόμοι της νιότης μας σπάνια είναι ομαλοί.
Πήρες έναν δύσκολο δρόμο.
Κι ενώ θα μπορούσες να γυρίσεις πίσω,
εσύ συνέχισες θαρραλέα.*

*Μακάρι όλα τα μελλοντικά σου ταξίδια να σε οδηγούν
σε δρόμους στρωμένους με χρυσάφι.*

Τράγυμα από τη Lorraine Heath

Αγαπητέ αναγνώστη,
Το βιβλίο αυτό είναι η ιστορία του Όστιν Λι, και παρόλο που είναι ο μικρότερος αδελφός, είναι εκείνος που ενέπνευσε αυτή τη σειρά.

Μια μέρα, φαντάστηκα έναν άντρα να κάθεται στο τραπέζι μαζί με την οικογένειά του και να καταβροχθίζει γρήγορα το φαγητό του σκυμμένος πάνω από το πιάτο του. Νιώθοντας τα βλέμματα που ήταν καρφωμένα πάνω του, κοιτάζει ένοχα γύρω του. «Μη σας περνάει από το μυαλό να πάρετε το φαγητό μου». Ήξερα ότι μόλις είχε αποφυλακιστεί έχοντας εκτίσει την ποινή του για έναν φόνο που δεν είχε διαπράξει – δεν ήξερα τίποτε άλλο. Κι όμως με είχε συναρπάσει.

Μετά άρχισα να τον βλέπω σε πιο νεαρή ηλικία, πριν μπει στη φυλακή, και ήθελα να βιώσουν οι αναγνώστες την αλλαγή του καθώς μεταμορφωνόταν από ξένοιαστο νεαρό σε έναν άντρα που τον είχε σκληρύνει η ζωή. Δεν είχα γράψει ποτέ πριν τριλογία ή ιστορίες με τους ίδιους χαρακτήρες, αλλά πίστευα ότι η εξέλιξη του Όστιν από αγόρι σε άντρα έπρεπε να αποτυπωθεί σταδιακά. Έτσι αποφάσισα να του δώσω δύο αδελφούς και περίμενα να εμπνευστώ τις ιστορίες τους. Λίγο αργότερα γεννήθηκαν ο Ντάλας και ο Χιούστον.

Στο *Πεπρωμένο* ο Όστιν είναι δεκαέξι χρονών, ανυποψίαστος και αθώος. Και καθώς τα αδέρφια του προσπαθούν να τον διδάξουν πώς να φέρεται μπροστά σε μια γυναίκα, προκύπτουν κωμικά περιστατικά. Στο βιβλίο *Η Δόξα* είναι είκοσι ενός ετών, όχι τόσο αθώος πια, λίγο πιο ώριμος και ερωτευμένος. Όμως μέχρι να έρθει η ώρα αυτής της ιστορίας έχει περάσει πέντε χρόνια στη φυλακή και έχει ξεχάσει να ονειρεύεται.

Συχνά με ρωτούν ποια είναι η αγαπημένη μου ιστορία, αλλά δεν μπορώ ποτέ να διαλέξω, αφού καθεμία ήταν η αγαπημένη μου τη στιγμή που την έγραφα. Ο ήρωας και η ηρωίδα γίνονται το αγαπημένο μου ζευγάρι και, παρόλο που διαλύω τον κόσμο τους, την ίδια στιγμή θέλω να βγουν νικητές, να βρουν την αγάπη και την ευτυχία που τους αξίζει.

Έχουν περάσει πάνω από είκοσι χρόνια από τότε που έγραφα αυτές τις ιστορίες, αλλά είχα την ευκαιρία να τις ξαναδιαβάσω πριν από την επανέκδοσή τους. Στην καρδιά αυτής της τριλογίας είναι η ιστορία μιας οικογένειας, η ιστορία τριών αδελφών που οι περιστάσεις τους έκαναν πολύ διαφορετικούς μεταξύ τους και τριών γυναικών που τους έκαναν πάλι ολόκληρους. Ελπίζω να απολαύσατε τις ιστορίες τους όσο κι εγώ. Σας ευχαριστώ που κάνατε μαζί μου τη διαδρομή της ζωής τους.

Θερμούς χαιρετισμούς,

Lorraine

«Τόσο γλυκιά», γιθύρισε...

Ακούμπησε την τραχιά παλάμη του στο μάγουλό της και έγειρε το πρόσωπό της μέχρι που τα βλέμματά τους συναντήθηκαν και έμειναν εκεί. Εκείνη άκουγε την ακανόνιστη ανάσα του. Κάτω από την παλάμη της που ήταν ακουμπισμένη στο στήθος του ένιωθε την καρδιά του να χτυπάει γρήγορα και ρυθμικά.

Είχε από καιρό αποδεχτεί το γεγονός ότι θα ζούσε το υπόλοιπο της ζωής της μόνη. Δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσο πολύ της είχαν λείψει η μυρωδιά, η όψη, οι ήχοι, το άγγιγμα ενός άλλου ανθρώπου. Νόμιζε ότι είχε νικήσει τη μοναξιά.

Τώρα καταλάβαινε ότι κρυβόταν, ότι συγκέντρωνε τις δυνάμεις της, ότι περίμενε να πέσουν οι άμυνές της.

Το βλέμμα του Όστιν στάθηκε στα χείλη της και το μπλε των ματιών του σκούρυνε μέχρι που εκείνη ένιωσε μια φωτιά μέσα της, καυτή και φωτεινή, μια δύναμη που ήταν συγχρόνως καταστροφική και δημιουργική. Πλησίασε λίγο το πρόσωπό του και τα χείλη της μισάνοιξαν.

«Τόσο γλυκιά», ψιθύρισε και αναρωτήθηκε αν μέσα στα λόγια του εκείνη άκουσε μια συγγνώμη.

Και μετά το στόμα του κόλλησε στο δικό της, ζεστό, απαλό και υγρό, και γεύτηκε για πρώτη της φορά άντρα.

Κεφάλαιο Ένα

Απρίλιος 1887

Κλεμμένες στιγμές... που δεν γινόταν να ξανακερδίσει. Αναμνήσεις που θα ήθελε να ξεχάσει караδοκούσαν στην άκρη του μυαλού του, απρόθυμες να εξαφανιστούν.

Πέντε χρόνια αργού θανάτου.

Ο Όστιν Λι κοιτάξε την πύλη της φυλακής του Χάντσβιλ, γνωρίζοντας ότι το υπόλοιπο της ζωής του τον περίμενε από την άλλη πλευρά, εκεί που την είχε αφήσει πέντε χρόνια πριν, όταν δώδεκα άντρες που εμπιστευόταν τον είχαν βρει ένοχο για φόνο.

Αφού επιβίωσε χίλιες οχτακόσιες είκοσι πέντε μέρες ως «σκλάβος του κράτους», φόρεσε πάλι τα δικά του ρούχα. Το μπλε βαμβακερό πουκάμισο κρεμόταν χαλαρό από τους φαρδιούς ώμους του και το τζιν παντελόνι κινδύνευε να γλιστρήσει από τους γοφούς του. Όμως ήταν δικά του αυτά τα ρούχα που είχε φορέσει όταν ήταν είκοσι ενός ετών και γεμάτος με τη ζωντάνια της νιότης, όταν πίστευε ακόμα βλακωδώς ότι για να εκπληρώσεις το όνειρό σου αρκούσε να προσπαθήσεις.

Στα χρόνια που μεσολάβησαν τα ρούχα του δεν είχαν πλυθεί και όταν έκλεινε τα μάτια του φανταζόταν ότι μπορούσε να

μυρίσει αμυδρά ένα γυναικείο άρωμα βανίλιας, να νιώσει τα δάχτυλά της να αρπάζουν το πουκάμισό του για τελευταία φορά, να γευτεί τα δάκρυά της καθώς τα χείλη του χάιδευαν τα δικά της σε ένα οδυνηρό αντίο.

Η Μπέκι. Η γλυκιά Μπέκι Όλιβερ. Μέσα στην καρδιά του οι μακρινές αναμνήσεις άρχισαν να χορεύουν και την είδε καθαρά – να του χαμογελάει, να γελάει, να τον αγαπάει κάτω από τ' αστέρια μια νύχτα χωρίς φεγγάρι. Μια νύχτα που είχαν δώσει τόσο πολλά ο ένας στον άλλον χωρίς να γνωρίζουν ότι οι πράξεις ενός τρίτου θα τους τα έκλεβαν όλα.

Ένας μεταλλικός ήχος διέκοψε την ονειροπόλησή του και κοίταξε με απέχθεια τον φρουρό που ξεκλείδωνε τις σιδερένιες χειροπέδες που έσφιγγαν τους καρπούς του. Οι χειροπέδες άνοιξαν και ο Όστιν έτριψε τις ροζ ουλές που είχαν δημιουργηθεί στη διάρκεια των χρόνων.

«Λοιπόν, μικρέ», είπε ο φρουρός, «μην κάνεις τίποτα που θα σε ξαναστείλει εδώ μέσα. Την επόμενη φορά δεν θα δείξω τόση κατανόηση».

«Απλώς άνοιξε την αναθεματισμένη πύλη», γρύλισε ο Όστιν με σφιγμένα δόντια.

Ο φρουρός μισόκλεισε τα μάτια του σαν να σκεφτόταν ποιες θα ήταν οι συνέπειες αν χτυπούσε κάποιον που βρισκόταν στο κατώφλι της ελευθερίας, και μετά άνοιξε την πύλη σπρώχνοντάς την. Το τρίξιμο των μεντεσέδων αντήχησε μέσα στην ησυχία της αυγής.

Το βλέμμα του Όστιν καρφώθηκε στον ουρανό που άρχιζε να φωτίζει πέρα από τους τοίχους. Έδειχνε ανεπηρέαστος από τη βρόμα και την εξαχρείωση της φυλακής. Προχώρησε προς την ελευθερία με μεγάλα βήματα απολαμβάνοντας την πρώτη ανάσα καθαρού αέρα. Η καρδιά του σφίχτηκε όταν είδε τους δυο αδελφούς του που στέκονταν μπροστά σε τρία άλογα.

«Είσαι χάλια», είπε ο Ντάλας και η φωνή του ράγισε από τη συγκίνηση.

Ο Όστιν αναρωτήθηκε πότε είχαν αρχίσει να γκριζάρουν τα μαύρα μαλλιά του Ντάλας. Οι ρυτίδες στο μέτωπό του είχαν βαθύνει και στο πυκνό μουστάκι του υπήρχαν διάσπαρτες άσπρες τρίχες. «Νιώθω χάλια», είπε αναγκάζοντας το στόμα του να σχηματίσει ένα χαμόγελο.

Ο Ντάλας τον έσφιξε πάνω του. «Ανάθεμά σε, μικρέ, τι στο διάολο νόμιζες ότι έκανες;»

Ο Όστιν κατάφερε να ξεφύγει από τη δυνατή αγκαλιά του Ντάλας. Την τελευταία φορά που είχε δει τον Ντάλας, ο μεγάλος αδελφός του πάλευε για τη ζωή του. Ο Όστιν έτρεμε τη στιγμή που θα έπρεπε να αντικρίσει το ασυμβίβαστο καστανό βλέμμα του αδελφού του και να εξηγήσει τις πράξεις του. «Αυτό που νόμιζα ότι ήταν καλύτερο».

Γύρισε και του φάνηκε ευκολότερο να αντικρίσει το βλέμμα του Χιούστον. Ο μεσαίος αδελφός καθόταν πίσω του κατά τη διάρκεια της δίκης. Ο πόλεμος είχε κατασπαράξει το πρόσωπο του Χιούστον, αλλά ο χρόνος του είχε φερθεί ευγενικά. Ή ίσως η μαύρη καλύπτρα στο μάτι του που παρέμενε ίδια να έδινε την εντύπωση ότι τίποτα πάνω του δεν είχε αλλάξει.

Ο Όστιν σκόπευε να χαιρετήσει τον Χιούστον με μια χειραφία, αλλά μόλις οι παλάμες τους ενώθηκαν ο αδελφός του τον τράβηξε και τον αγκάλιασε σφιχτά. Ο Χιούστον ήταν πάντα λιγομίλητος και αυτή τη στιγμή ο Όστιν ένιωθε ευγνωμοσύνη για τη σιωπή του αδελφού του. «Βλέπω ότι έφερες τον Μαύρο Κεραυνό».

Απελευθερώθηκε από την αγκαλιά του αδελφού του και ανέβηκε στον εβένινο επιβήτορα με μια αβίαστη κίνηση απολαμβάνοντας την αίσθηση του αλόγου ανάμεσα στα πόδια του. Σίγουρος ότι τα αδέλφια του θα ακολουθούσαν, χτύπησε με τις

φτέρνες του τα πλευρά του Μαύρου Κεραυνού, που άρχισε να καλπάζει γρήγορα.

Ο δρόμος μπροστά του ήταν ανοιχτός, αλλά φοβόταν ότι όσο γρήγορα ή μακριά κι αν πήγαινε, δεν θα δραπέτευε ποτέ από τους τοίχους που τον είχαν φυλακίσει... όχι μέχρι να δει την Μπέκι. Να την αγγίξει. Να την αγκαλιάσει. Να την κάνει γυναίκα του.

Η καρδιά του Όστιν φούσκωσε όταν διέκρινε το τεράστιο πλίθινο σπίτι. Είχε πάνω του τη σκόνη από ένα ταξίδι αρκετών ημερών, αλλά αυτή τη στιγμή του φαινόταν ασημαντο.

Είχε επιστρέψει στο σπίτι του.

Καθώς πλησίαζαν στο σπίτι του Ντάλας, ο Όστιν είδε ένα κορίτσι να ανεβαίνει χοροπηδώντας τα σκαλιά της βεράντας και να τρέχει μέσα. Σταμάτησε το άλογό του και αφίπτευσε. Το ίδιο έκαναν και τα αδέρφια του. Το κορίτσι έτρεξε έξω με τις ξανθές μπουκλες του να αναπηδούν γύρω από τους μικροσκοπικούς ώμους του. «Θείε Όστιν! Γύρισες!»

Πήδηξε πάνω του κι εκείνος τη σήκωσε στην αγκαλιά του.

«Χαίρομαι τόσο πολύ!» φώναξε η μικρή. «Μου έλειψες!» Το απαλό στρογγυλό της μάγουλο άγγιξε το αξύριστο δικό του και τα χέρια της τυλίχτηκαν σφιχτά γύρω από τον λαιμό του.

Έγειρε πίσω το κεφάλι του και απόλαυσε τη χαρά στα πράσινα μάτια της. Η μεγαλύτερη κόρη του Χιούστον ήταν τριών χρονών όταν έφυγε. «Πότε μεγάλωσες τόσο πολύ, Μάγκι Μέι;»

«Πριν από πολύ καιρό. Εγώ και ο Ρόουλι πηγαίνουμε σχολείο.»

«Αλήθεια;» Κοίταξε πέρα από εκείνη το ψηλό αγόρι που στεκόταν ακουμπισμένο στον στύλο της βεράντας. Τα μαύρα μαλλιά του ήταν κοντοκουρεμένα και τα ρούχα του είχαν ελάχιστα σημάδια φθοράς.

«Α χα», τον διαβεβαίωσε.

Την άφησε κάτω και πλησίασε αργά τον Ρόουλι Κούπερ. Δεν είχε εκπλαγεί όταν είχε λάβει το γράμμα του Ντάλας που έλεγε ότι εκείνος και η Ντι είχαν υιοθετήσει το αγόρι. «Άκουσα ότι είμαι θείος σου πλέον».

«Δεν είσαι υποχρεωμένος να είσαι θείος μου αφού δεν έχουμε το ίδιο αίμα, εκτός και αν το θες».

Ο Όστιν τράβηξε το αγόρι στην αγκαλιά του. «Και βέβαια το θέλω».

Γιατί δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι αυτά τα παιδιά θα συνέχιζαν να μεγαλώνουν κατά την απουσία του και ότι θα έχανε τόσο πολλά;

Άκουσε γρήγορα βήματα από μικροσκοπικά πόδια και τέσσερα κοριτσάκια όρμησαν έξω από την πόρτα. Οι λεπτές φωνούλες τους του θύμισαν κελάηδισμα. «Μπαμπά! Μπαμπά! Μπαμπά!»

Ο Χιούστον γονάτισε και έκλεισε τρία ξανθά κορίτσια στην αγκαλιά του. Η Αμίλια είχε γεννήσει τη Λόρελ τα Χριστούγεννα πριν ο Όστιν μπει στη φυλακή. Η Αμάντα και η Έι-Τζέι μέχρι αυτή τη στιγμή δεν ήταν για εκείνον παρά λέξεις πάνω στο χαρτί. Το ίδιο και η Φέιθ, η μελαχρινή καλλονή που ο Ντάλας σήκωσε στην αγκαλιά του.

«Ήρθες!» φώναξε η Ντι.

Ψηλή και λεπτή, ήταν μια οπτασία έτσι όπως διέσχιζε τη βερράντα σαν να γλιστρούσε πάνω της, με ένα χαμόγελο τόσο φωτεινό που θα μπορούσε να τυφλώσει κάθε άντρα.

«Κοκαλιάρης έγινες», είπε καθώς τον αγκάλιαζε και τον χτυπούσε στην πλάτη.

«Δεν μαγειρεύουν σαν κι εσένα».

Γέλασε. Μα τον Θεό, είχε ξεχάσει πώς ήταν να περιβάλλει έναν άντρα το ειλικρινές αβίαστο γέλιο μιας γυναίκας και να τον γεμίζει απεριόριστη χαρά.

«Δεν μαγειρεύω εγώ», του θύμισε. «Η Αμίλια μαγειρεύει».

Η Ντι έκανε στο πλάι και, πριν προλάβει ο Όστιν να πάρει ανάσα, η Αμίλια τον έσφιξε στην αγκαλιά της και τύλιξε τα χέρια της γύρω του. Η πρώτη γυναίκα που είχε έρθει στη ζωή τους. Την αγαπούσε... σχεδόν όσο αγαπούσε την Μπέκι.

Όταν η Αμίλια απομακρύνθηκε, ο Όστιν χαμογέλασε. «Ξέρω ότι ένα από αυτά τα κορίτσια είναι η Λόρελ Τζόι. Όταν έφυγα δεν μπορούσε ούτε να μπουσουλήσει. Και οι άλλες δεν ήταν καν εδώ».

«Θα έχεις άφθονες ευκαιρίες να τις γνωρίσεις και να αναπληρώσεις τον χαμένο χρόνο», τον διαβεβαίωσε η Αμίλια. «Τώρα όμως μας περιμένει το βραδινό».

«Ακούγεται θεσπέσιο. Δεν έχω φάει αξιοπρεπές γεύμα... εδώ και χρόνια».

Η Αμίλια και η Ντι τον έπιασαν από το χέρι και τον οδήγησαν μέσα στο σπίτι. Σαν κάποιος που είχε χαθεί στην άγρια φύση, ο Όστιν αναζητούσε γνωστά αντικείμενα που θα τον έκαναν να νιώσει την πολυπόθητη οικειότητα, αλλά δεν βρήκε κανένα. Στον τοίχο κρεμόταν ένας πίνακας που απεικόνιζε τον Ντάλας με την οικογένειά του. Ένα καινούριο χαλί κάλυπτε τον διάδρομο.

Τα κορίτσια τον προσπέρασαν τρέχοντας και μπήκαν στην τραπεζαρία. Το παλιό δρύινο τραπέζι είχε αντικατασταθεί από ένα μεγαλύτερο για να χωράει την οικογένεια, που είχε μεγαλώσει. Πριν καθίσουν, ο Ντάλας και ο Χιούστον τακτοποίησαν τα κορίτσια στα ψηλά καρεκλάκια τους. Η Μάγκι χτύπησε την άδεια θέση ανάμεσα σ' εκείνη και τον Ρόουλι. «Κάθισε δίπλα μας, θείε Όστιν».

Κάθισε στην καρέκλα νιώθοντας απρόσμενα αμήχανος και εκτός τόπου. Έβαλαν μπροστά του ένα ξέχειλο μπολ με βραστό που άχνιζε. Ένωσε το στόμα του να γεμίζει σάλια. Δεν είχε καταλάβει πόσο πεινούσε. Έπιασε το κουτάλι, έγειρε μπροστά και

ακούμπησε τους πήχεις του στο τραπέζι δημιουργώντας ένα προστατευτικό τοίχος γύρω από το φαγητό του. Έφαγε δυο κουταλιές και μετά ένιωσε τις τρίχες στον αυχένα του να σηκώνονται, ενώ συνειδητοποίησε ότι τον κοιτούσαν όλοι.

Το βλέμμα του πήγε στη Μάγκι. Τον κοιτούσε με τα ορθάνοιχτα πράσινα μάτια της σαν να ήταν ξένος.

«Δεν φαντάζομαι να θέλεις να μου κλέψεις το φαγητό, έτσι δεν είναι;» ρώτησε χαμηλόφωνα, αμφιβάλλοντας αν είχε καταφέρει να διακωμωδήσει την παράξενη συμπεριφορά του.

Έσφιξε τα χείλη της και σμίγοντας τα φρύδια κούνησε το κεφάλι της δεξιά αριστερά.

Ο Όστιν ίσιωσε το σώμα του και κοίταξε γύρω του ενώ αναρωτιόταν γιατί ένιωθε τόσο μόνος ανάμεσα στα μέλη της οικογένειάς του. «Ζητώ συγγνώμη. Μάλλον έχω ξεχάσει πώς τρώνε οι ευπρεπείς άνθρωποι».

«Δεν χρειάζεται να ζητάς συγγνώμη», είπε η Αμίλια. «Για όνομα του Θεού, είμαστε οικογένεια. Έτσι κι αλλιώς θα έπρεπε να τρως σε αυτό το τραπέζι τα τελευταία πέντε χρόνια».

Το βλέμμα του στάθηκε στον Ντάλας. Είχαν κάνει τη διαδρομή προς το σπίτι όπως συνήθιζαν να ταξιδεύουν πριν εμφανιστεί η Αμίλια – χωρίς να κάνουν ερωτήσεις, χωρίς να μοιράζονται τις στεναχώριες τους. «Υποθέτω ότι θέλεις να μιλήσουμε γι' αυτό».

Ο Ντάλας έγνεψε αρνητικά. «Δική σου η ζωή, δική σου και η απόφαση. Θέλω όμως να ξέρεις ότι προσέλαβα έναν ιδιωτικό ντετέκτιβ για να βρει τον δολοφόνο του Μπόιντ. Δυστυχώς δεν τα κατάφερε».

«Ψάχνει ακόμα;»

«Δεν ασχολείται πλέον με αυτό, αλλά έχει τον νου του. Όποιος σκότωσε τον Μπόιντ ήξερε τι έκανε. Δεν άφησε καθόλου στοιχεία».

«Γιατί δεν το συζητάμε μετά το δείπνο;» πρότεινε η Ντι.

Ο Ντάλας άπλωσε το χέρι του και το ακούμπησε πάνω στο δικό της. «Συγγνώμη, Ντι. Μερικές φορές ξεχνάω ότι ο Μπόνιτ ήταν αδελφός σου».

Ο Ντάλας δεν θα μπορούσε να είχε πει τίποτα πιο αληθινό. Με την ιδιοσυγκρασία που είχε ο Μπόνιτ Μακουίν, θα έλεγες ότι τον είχε γεννήσει ο διάολος, ενώ η Ντι ήταν ένας άγγελος.

«Στην κουζίνα υπάρχει κέικ βανίλια-σοκολάτα», ανακοίνωσε η Αμίλια. «Πρέπει να τελειώσουμε το φαγητό μας για να το απολαύσουμε όσο είναι ζεστό».

Ζεστό κέικ και βραστό μαζί με πολλά παιδικά χαμόγελα και αθωότητα. Ο Όστιν τα είχε θεωρήσει δεδομένα στη νιότη του, αλλά από εδώ και πέρα θα τα εκτιμούσε.

Είχε νυχτώσει όταν ο Όστιν στάθηκε στη βεράντα για να δει την άμαξα με την οικογένεια του Χιούστον να κατευθύνεται βόρεια. Ένα μισοφέγγαρο χαμογελούσε στον μαύρο ουρανό και τα αστέρια τρεμόπαιζαν. «Δεν μπορώ να πιστέψω ότι ο Χιούστον έχει ένα τσούρμο κορίτσια», είπε ο Όστιν.

Ο Ντάλας έστρεψε το βλέμμα του στην άμαξα που απομακρυνόταν και στηρίχτηκε στον στυλό. «Ίσως περιμένουν άλλο ένα. Η Αμίλια δεν έφαγε πολύ απόψε».

«Εσύ και η Ντι; Θα κάνετε άλλα παιδιά;»

Ο Ντάλας κούνησε αργά το κεφάλι του. «Όχι. Η Φέιθ ήταν ένα απρόσμενο θαύμα. Ένας άντρας θα πρέπει να θεωρεί τον εαυτό του τυχερό αν ζήσει ένα θαύμα στη ζωή του».

Ο Όστιν καταλάβαινε από θαύματα. Είχε και ο ίδιος ένα που τον περίμενε. «Λέω να πάω στην πόλη».

Έλεσε μια σιωπή, βαριά, επίμονη, σαν να έπρεπε να ειπωθεί κάτι. Ήθελε άδεια, αποφάσισε ο Όστιν. Περίμενε να του δώσει ο αδελφός του την άδεια παρόλο που δεν χρειαζόταν πια τη

συναίνεσή του. Ήταν μεγάλος άντρας και μπορούσε να φεύγει και να έρχεται όποτε ήθελε. Κατέβηκε από τη βεράντα.

«Η Μπέκι παντρεύτηκε», είπε σιγανά ο Ντάλας.

Ο Όστιν ένιωσε σαν να είχε φάει μια δυνατή γροθιά στο στομάχι. Δεν μπορούσε να πάρει αέρα και νόμιζε ότι θα λύνονταν τα γόνατά του. Τύλιξε το χέρι του γύρω από τον στύλο για να μην πέσει κουτρουβαλώντας τα υπόλοιπα σκαλιά. Κατάπιε με δυσκολία και ανάγκασε τις λέξεις να περάσουν από τον επώδυνο κόμπο που του έκλεινε τον λαιμό. «Η Μπέκι Όλιβερ;»

Ο Ντάλας τον κοίταξε στα μάτια. «Ναι».

«Ποιον παντρεύτηκε;»

«Τον Κάμερον».

Τον Κάμερον Μακουίν; Τον αδελφό της Ντι; Ο Όστιν κατάπιε τη χολή που είχε ανέβει στο λαρύγγι του. «Πότε;»

«Πριν από περίπου δύο χρόνια».

Ο Όστιν αγριοκοίταξε τον αδελφό του. «Και γιατί στο διάολο δεν το ανέφερες στα γράμματά σου;»

«Πίστευα ότι η φυλακή δεν ήταν το κατάλληλο μέρος για να το μάθεις».

«Μπορούσες να μου το πεις οποιαδήποτε στιγμή τις τελευταίες μέρες».

«Σκέφτηκα ότι δεν υπήρχε λόγος να καταστρέψω τη χαρά της επιστροφής σου στο σπίτι».

Τη χαρά της επιστροφής; Χωρίς την Μπέκι δεν υπήρχε τέτοιο πράγμα. Πήδηξε από τη βεράντα και προσγειώθηκε αποφασιστικά στο έδαφος.

«Πού πηγαίνεις;» του φώναξε ο Ντάλας.

«Όπου στο διάολο θέλω», πέταξε ο Όστιν πάνω από τον ώμο του καθώς προχωρούσε προς τον στάβλο.

Δεν είχε σελώσει ποτέ πιο γρήγορα άλογο ούτε είχε ιππεύσει

τόσο γρήγορα όσο τώρα. Οι σπλές του Μαύρου Κεραυνού καταβρόχθιζαν την απόσταση ανάμεσα στον Όστιν... και στην Μπέκι.

Όταν διέκρινε το χαμηλό φως από τα φανάρια του Λίτον μες στη νύχτα, ο Όστιν τράβηξε τα γκέμια. Ο επιβήτορας διαμαρτυρήθηκε γι' αυτόν τον σκληρό χειρισμό και σηκώθηκε στα πίσω πόδια ενώ το χλιμίντρισμα του αντηχούσε στις πεδιάδες. Ο Όστιν ανέκτησε τον έλεγχο και χάιδεψε τον ιδρωμένο λαιμό του ζώου. «Συγγνώμη, γέρο μου».

Έστρεψε το βλέμμα του στην πόλη. Διέκρινε τη σιλουέτα του ξενοδοχείου της Ντι. Και το αμαξοστάσιο του σιδηροδρόμου. Όσο εκείνος ήταν φυλακή, οι σιδηροδρομικές γραμμές είχαν φτάσει μέχρι την πόλη.

Είδε τις σιλουέτες κτιρίων που δεν αναγνώριζε, δρόμους, σπίτια, μια πόλη... μια πόλη που κάποτε γνώριζε... μια πόλη που τώρα ήταν οδυνηρά άγνωστη.

Και κάπου μέσα σε αυτή την πόλη, κάτω από τις σκιές της νύχτας, η Μπέκι κοιμόταν στην αγκαλιά ενός άλλου άντρα.

Τον διαπέρασε ένας πόνος τόσο δυνατός που τον παρέλυσε.

Και τα δάκρυα που συγκρατούσε για πέντε ατελείωτα βασανιστικά χρόνια άρχισαν να κυλούν. Έσκυψε το κεφάλι και έχωσε τα δάχτυλά του στους μηρούς του ενώ το σώμα του τρανταζόταν από τους λυγμούς.

Η Μπέκι τον είχε εγκαταλείψει τη στιγμή που τη χρειαζόταν περισσότερο... και εκείνος ούτε που το ήξερε.

Οι αναμνήσεις οδήγησαν τον Όστιν στο κατάστημα γενικού εμπορίου. Άλλες επιχειρήσεις είχαν ανοίξει δίπλα από το διώροφο κτίριο στο οποίο δούλευαν η Μπέκι με τον πατέρα της.

Ο Όστιν απεχθανόταν κάθε καινούριο κτίσμα που μύριζε καινούριο ξύλο, απεχθανόταν και τα λίγα που είχαν μείνει ίδια.

Σταμάτησε το άλογό του και κοίταξε την επιγραφή που έλεγε ακόμα «ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΟΛΙΒΕΡ». Η Μπέκι ζούσε στον επάνω όροφο. Ένα αχνό φως έβγαινε από το παράθυρο και ο Όστιν υπέθεσε ότι έμενε ακόμα εκεί – με τον Κάμερον.

Κατέβηκε από το άλογό του, το έδεσε στο κάγκελο και προχώρησε στο στενάκι ανάμεσα στα δύο κτίρια. Είδε το πλατύσκαλο όπου την είχε φιλήσει για πρώτη φορά. Άραγε την είχε φιλήσει και ο Κάμερον εκεί; Η σκέψη έκανε το στομάχι του να σφιχτεί.

Άκουσε τον γδούπο από ένα κιβώτιο που έπεφτε στο έδαφος.

Καθώς έστριβε τη γωνία, κάτω από το φως του φαναριού που κρεμόταν από τον πίσω τοίχο του καταστήματος, είδε τον Κάμερον Μακούν να παίρνει ένα ξύλινο κιβώτιο από την άμαξα, να το στοιβάζει δίπλα στην πίσω πόρτα και να πηγαίνει να πάρει άλλο ένα. Εάν εκείνος και ο Κάμερον ήταν ακόμα φίλοι, θα τον πείραζε πολύ για την κολλαριστή άσπρη ποδιά που φορούσε πάνω από το κατάλευκο πουκάμισό του.

Ο Κάμερον πήγε να πιάσει άλλη μια κούτα, αλλά κοκάλωσε σαν να διαισθάνθηκε μια παρουσία. Κοίταξε πάνω από τον ώμο του και τα ξανθά μαλλιά του έπεσαν στο μέτωπό του. Πλησίασε αργά με βλέμμα που μαρτυρούσε επιφυλακτικότητα.

«Χαίρομαι που σε βλέπω, Όστιν».

«Είμαι σίγουρος». Η γροθιά του Όστιν προσγειώθηκε στο πρόσωπο του Κάμερον. Ο Κάμερον παραπάτησε κι έπεσε στο έδαφος με έναν δυσάρεστο γδούπο σαν καφάσι με ντομάτες που γινόταν κομμάτια.

«Σήκω πάνω, αξιοθρήνητο κάθαρμα!»

Ο Κάμερον κούνησε το σαγόνι του δεξιά αριστερά κάνοντας πίσω. «Δεν θα παλέψω μαζί σου».

«Δεν χρειάζεται να παλέψεις, δώσε μου απλώς την ικανοποίηση να σε κάνω ένα με το χώμα».

Ο Κάμερον σηκώθηκε στα γόνατα, αλλά για τον Όστιν ήταν σαν να είχε σηκωθεί όρθιος. Τον χτύπησε ξανά στέλνοντάς τον πίσω στο χώμα. «Ήσουν ο καλύτερός μου φίλος! Σε εμπιστευόμουν!»

Ο Κάμερον τον κοίταξε με μισόκλειστα μάτια ενώ το αίμα έτρεχε στο μάγουλό του. «Σου τ' ορκίζομαι, προσπάθησα να μην την ερωτητώ».

«Δεν αρκεί. Σήκω πάνω».

Ο Κάμερον σηκώθηκε με κόπο και στάθηκε με τα χέρια του να κρέμονται στα πλευρά του σαν τα άχρηστα σπασμένα πτερύγια ενός ανεμόμυλου.

«Τουλάχιστον σήκωσε τα χέρια σου, δώσε μου αυτή την ικανοποίηση», είπε ο Όστιν.

Ο Κάμερον κούνησε το κεφάλι του. «Αν θες να με διαλύσεις, κάν' το. Δεν θα σε σταματήσω».

Ένωσε την οργή να φουντώνει μέσα του. Θα τον έλιωνε. Τράβηξε πίσω το χέρι του για να πάρει φόρα.

«Κάμερον!» φώναξε η πιο γλυκιά φωνή.

Ο Όστιν γύρισε απότομα το κεφάλι του. Το φως του φαναριού έπεφτε πάνω στην Μπέκι, που στεκόταν στο πλατύσκαλο κρατώντας στην αγκαλιά της ένα αγοράκι.

Ήταν ό,τι μορφότερο είχε δει ποτέ. Τα κλεμμένα χρόνια άρχισαν να εξανεμίζονται, ακριβώς όπως πίστευε ότι θα συνέβαινε.

«Μπαμπά!» φώναξε το αγόρι, στριφογυρίζοντας στην αγκαλιά της μητέρας του.

Τα χρόνια επέστρεψαν για να τον εκδικηθούν. Δεν ήταν πια η Μπέκι Όλιβερ, το κορίτσι του. Ήταν η Μπέκι Μακουίν, η γυναίκα του καλύτερου φίλου του.

«Κάμερον, δεν τελείωσες ακόμα;» είπε σιγανά.

Ο Όστιν συνειδητοποίησε ότι τον έκρυβαν οι σκιές, αφού το φως του φαναριού δεν έφτανε μέχρι εκείνον. Από εκεί που στεκόταν η Μπέκι δεν μπορούσε να δει ούτε εκείνον ούτε τα αίματα στο πρόσωπο του Κάμερον.

«Έρχομαι σε λίγο», είπε χαμηλόφωνα ο Κάμερον χωρίς να γυρίσει το κεφάλι του.

«Μην αργήσεις πολύ. Κρυώνει το φαγητό». Εξαφανίστηκε μέσα στο μαγαζί και ο Όστιν ήξερε ότι μάλλον ανέβαινε την εσωτερική σκάλα που οδηγούσε στον δεύτερο όροφο, στο σπίτι που μοιραζόταν με τον Κάμερον.

«Σου τ' ορκίζομαι, Όστιν, δεν ήθελα να εξελιχθούν έτσι τα πράγματα», είπε σιγανά ο Κάμερον.

Ο Όστιν έκανε ένα απειλητικό βήμα προς το μέρος του. Ο Κάμερον τινάχτηκε αλλά δεν έκανε πίσω. «Να θυμάσαι αυτό», είπε ο Όστιν και στη φωνή του ήταν φανερός ο πόνος και η προδοσία. «Εμένα αγάπησε πρώτο».

«Πίστεψέ με, αυτή η σκέψη στοιχειώνει τις μέρες και τις νύχτες μου».

Ο Όστιν ευχήθηκε να είχε χτυπήσει ξανά τον Κάμερον και κράτησε το στόμα του κλειστό. Ήθελε να τον πληγώσει και από την απόγνωση που είδε στα μπλε μάτια του κατάλαβε ότι το είχε καταφέρει. Δεν κατάλαβανε γιατί αυτό δεν του έδινε καμία ικανοποίηση, αλλά απλώς τον έκανε να θυμώνει περισσότερο με μια κατάσταση που δεν μπορούσε ν' αλλάξει.

Έγνεψε απότομα. «Χαίρομαι που το ακούω». Ξαφνικά έκανε μεταβολή και βγαίνοντας από το δρομάκι έφτασε στο πεζοδρόμιο. Σε ολόκληρη τη ζωή του δεν είχε νιώσει ποτέ πιο χαμένος.

Παρόλο που η οικογένειά του τον είχε υποδεχτεί με ανοιχτές αγκάλες, εκείνος δεν ένιωθε πλέον μέρος της. Οι αδελφοί του

είχαν γυναίκες, παιδιά και επιτυχημένες επιχειρήσεις. Τι είχε ο Όστιν; Μια κηλιδωμένη υπόληψη που είχε αποκτήσει άδικα.

Κατέβηκε από το πεζοδρόμιο έκπληκτος που οι σανίδες δεν είχαν σπάσει από το βάρος του θυμού του καθώς προχωρούσε προς την άκρη της πόλης, απ' όπου τον καλούσε το σαλούν.

Πέρασε από τις ταλαντευόμενες πόρτες και βρέθηκε μέσα στην κάπνα του σαλούν. Ένας τεράστιος χρυσοποίκιλτος καθρέφτης κρεμόταν στον τοίχο πίσω από το μπαρ και μέσα του καθρεφτιζονταν οι θαμώνες που ήταν καθισμένοι στις καρέκλες και ακουμπισμένοι στους τοίχους.

Ένωσε τα βλέμματα να καρφώνονται πάνω του και παρά τις αντρικές φωνές και τα δυνατά γέλια τού φάνηκε ότι άκουσε να ψιθυρίζουν το όνομά του. Προχώρησε προς το γεμάτο κόσμο μπαρ και γάντζωσε το τακούνι της μπότας του στο μπρούτζινο κάγκελο κατά μήκος του. Οι άντρες γύρω του απομακρύνθηκαν σαν να ήταν γεμάτος μολυσμένες πληγές. Κοπάνησε ένα κέρμα πάνω στην μπάρα. «Ουίσκι».

Ο μπάρμαν έπιασε ένα ποτήρι και σέρβιρε το κεχριμπαρένιο υγρό χωρίς να πάρει το βλέμμα του από τον Όστιν. Πάντα τον εντυπωσίαζε η ικανότητα του Μλο να σερβίρει χωρίς να κοιτάζει.

«Άκουσα ότι θα επιστρέψεις σύντομα στο σπίτι σου», είπε ο Μλο κοιτώντας τον επιφυλακτικά.

«Σωστά άκουσες». Ο Όστιν σταύρωσε τα χέρια του πάνω στην μπάρα και έγειρε μπροστά.

Ο Μλο ακούμπησε μπροστά του το γεμάτο ποτήρι. «Δεν θέλω φασαρίες εδώ μέσα».

«Δεν σκοπεύω να ξεκινήσω καμία», τον διαβεβαίωσε ο Όστιν.

Με ένα σύντομο νεύμα ο Μλο προχώρησε στην άλλη άκρη του μπαρ σκουπίζοντας την ξύλινη επιφάνεια. Ο Όστιν ένωσε ένα ρίγος να διατρέχει τη ραχοκοκαλιά του. Αλεχθανόταν την αίσθηση

ότι τον παρακολουθούσαν και τον επέκριναν. Στη φυλακή οι φρουροί τον αγριοκοίταζαν, τα σκυλιά τον ακολουθούσαν σε κάθε του βήμα και οι υπόλοιποι τρόφιμοι τον περιεργάζονταν και τον συνέκριναν με τις δικές τους χαμηλές προδιαγραφές.

Γύρισε απότομα το κεφάλι του και το γαλάζιο βλέμμα του καρφώθηκε στον Λέστερ Χέντερσον. Ο ευτραφής τραπεζίτης στεκόταν μπροστά στο μπαρ και τα σκούρα μάτια του έμοιαζαν να είναι χωμένα σε ένα πρόσωπο από ζυμάρι.

Ο Λέστερ απέστρεψε το βλέμμα του και ήπιε την υπόλοιπη μπίρα του. Σκούπισε το στόμα με το παχουλό χέρι του και μετά ίσιωσε τους ώμους του και πλησίασε τον Όστιν.

«Δεν είχα άλλη επιλογή παρά να ψηφίσω ένοχος», η φωνή του Χέντερσον ακούστηκε στριγκή. «Τα στοιχεία—»

«Ξέρω ποια ήταν τα στοιχεία. Ήμουν κι εγώ στην αναθεματισμένη δίκη».

«Δεν μπορώ να δώσω δάνειο σε κάποιον που μόλις βγήκε από τη φυλακή—»

«Σου ζήτησα δάνειο;»

«Όχι, αλλά ήθελα να σε γλιτώσω από τον κόπο». Ο Χέντερσον απομακρύνθηκε βιαστικά σαν σκίουρος που είχε εντοπίσει το τελευταίο βελανίδι στο έδαφος.

Ο Όστιν τύλιξε τα δάχτυλά του γύρω από το ποτήρι με το ουίσκι και περιεργάστηκε το περιεχόμενό του. Μόλις τελείωνε το ποτό του, θα καθάριζε το όνομά του. Πίστευε ότι δεν θα έπαιρνε πολύ καιρό. Ήξερε ότι τον είχε κατηγορήσει ο Ντάνκαν Μακουίν.

Έφερε το ποτήρι στα χείλη του, ανασήκωσε το κεφάλι και είδε μέσα στον καθρέφτη την αντανάκλαση ενός υψωμένου μαχαιριού.

Κινήθηκε γρήγορα, αλλά όχι αρκετά γρήγορα. Ένωσε έναν φριχτό πόνο να του σκίζει την πλάτη. Έκανε στο πλάι, γύρισε και

χτύπησε τον Ντάνκαν στο πρόσωπο πριν προλάβει να του επιτεθεί ξανά. Ο Ντάνκαν παραπάτησε και ο Όστιν άρπαξε το χέρι που κρατούσε το μαχαίρι και το χτύπησε δυνατά πάνω στον ξύλινο πάγκο. Το μαχαίρι έπεσε στο πάτωμα.

Ο Όστιν δέχτηκε μια απρόσμενη γροθιά κάτω από το σαγόνι. Ένωσε τον πόνο να διαπερνάει το κεφάλι του και τα γόνατά του λύγισαν. Σωριάστηκε στο πάτωμα και τον τύλιξε το σκοτάδι. Σηκώθηκε με δυσκολία στα γόνατα και προσπάθησε να σταθεί όρθιος ενώ η πικρή γεύση του αίματος πλημμύριζε το στόμα του.

«Μπάσταρδε!» βρυχήθηκε ο Ντάνκαν ορμώντας στον Όστιν.

Ο Όστιν εγκατέλειψε την προσπάθεια να σηκωθεί, έπεσε στο πλάι και κλότσησε τον Ντάνκαν στο γόνατο. Ο Ντάνκαν έπεσε στο έδαφος γυυλίζοντας και άρπαξε το μαχαίρι. Το μίσος άστραφτε στα μάτια του καθώς σηκωνόταν όρθιος με ένα πήδημα. «Πέντε χρόνια! Μόνο πέντε χρόνια για τον φόνο του αδελφού μου επειδή αυτό το κομμάτι της πολιτείας ανήκει στον Ντάλας. Έπρεπε να σε κρεμάσουν!» Κράδαινε στον αέρα το ματωμένο μαχαίρι. «Άρα πέφτει σ' εμένα το καθήκον να αποδώσω δικαιοσύνη».

«Όχι μέσα στο σαλόνι μου!» είπε ο Μπο βγαίνοντας έξω από το μπαρ με το όπλο στο χέρι. Έσπρωξε τον ώμο του Ντάνκαν. «Κάνε πίσω».

Με το κεφάλι του να σφυροκοπά ο Όστιν σηκώθηκε με δυσκολία και αγριοκοίταξε τον Ντάνκαν. «Τι στο διάολο είναι αυτά που μου κοπανάς, Ντάνκαν; Σκότωσες τον Μπόιντ και το έριξες σ' εμένα».

«Δεν βλέπω πώς θα μπορούσε να έχει γίνει αυτό», είπε αργόσυρτα ο Μπο. «Ο Ντάνκαν ήρθε εδώ αργά το απόγευμα και έμεινε σ' εκείνη τη γωνία ως τα ξημερώματα μεθώντας».

«Γιατί να σκοτώσω τον αδελφό μου;» ρώτησε ο Ντάνκαν και η φωνή του μαρτυρούσε μίσος.

Ο Όστιν δεν είχε κάποια απάντηση γι' αυτό.

«Όλοι ξέρουν ότι τον σκοτώσες εσύ», γρύλισε ο Ντάνκαν.

Ο Όστιν περιεργάστηκε τους άντρες που είχαν μαζευτεί γύρω από το μπαρ. Το βλέμμα τους μιλούσε πιο δυνατά από τα λόγια του Ντάνκαν. Δεν είδε αμφιβολία. Κανένας δεν κοιτούσε με απορία. Το μόνο που διέκρινε ήταν η απόλυτη βεβαιότητα. Όλοι πίστευαν ότι είχε σκοτώσει τον Μπόιντ Μακούντ.

«Διαφορετικά γιατί να γράψει ο αδελφός μου το όνομά σου στο χόμα πριν πεθάνει;» ρώτησε ο Ντάνκαν.

Όντως, γιατί;

Ο Όστιν κάθισε στα πίσω σκαλιά του σπιτιού του Ντάλας και κοίταζε το φεγγάρι. Τέντωσε τους ώμους του και μόρφασε από τον πόνο. Αφού έφυγε από το σαλούν, πέρασε από το σπίτι του γιατρού αλλά δεν τον βρήκε εκεί. Μέχρι να φτάσει στο σπίτι η αιμορραγία είχε σταματήσει και έτσι απλώς άλλαξε πουκάμισο. Δεν υπήρχε λόγος να ανησυχήσει την οικογένειά του. Αρκετά είχαν ανησυχήσει γι' αυτόν τα τελευταία πέντε χρόνια. Άλλωστε είχε επιβιώσει από χειρότερα στη φυλακή.

Άκουσε την πόρτα να ανοίγει και μετά τον ήχο από ανάλαφρα βήματα. Κοίταξε πάνω από τον ώμο του και είδε την Ντι που πήγε και κάθισε δίπλα του στο σκαλί.

«Είχες δίκιο. Μου είχες πει ότι πέντε χρόνια είναι μια αιωνιότητα όταν δεν είσαι ελεύθερος», είπε σπάζοντας τη σιωπή της νύχτας.

Η Ντι απομάκρυνε με τα δάχτυλά της τις σκούρες τούφες από το μέτωπό του. «Δεν έχουν όλες οι φυλακές τοίχους. Ο Ντάλας ήταν το κλειδί που ξεκλείδωσε τη δική μου».

Ο Όστιν έστρεψε το βλέμμα του στον έναστρο ουρανό και μια συντροφική σιωπή απλώθηκε ανάμεσά τους.

«Πώς λένε τον γιο τους;»

«Άντριου. Τον φωνάζουμε Ντρου», είπε χαμηλόφωνα η Ντι.

«Χτύπησα τον πατέρα του απόψε».

«Δεν είμαι σίγουρη ότι δεν του άξιζε». Ακούμπησε το χέρι της επάνω στο δικό του. «Ξέρω όμως πόσο αγαπάει την Μπέκι. Νομίζω ότι την αγαπούσε και πριν πας φυλακή».

«Αυτό δεν δικαιολογεί την πράξη του».

Η Ντι αναστέναξε. «Ξέρω ότι είναι δύσκολο για σένα, αλλά ο Ντάλας συγχώρεσε τον Χιούστον που του πήρε την Αμίλια. Ίσως με τον καιρό να μπορέσεις να συγχωρέσεις τον Κάμερον—»

Η δική μου περίπτωση είναι εντελώς διαφορετική από του Ντάλας. Το μόνο που είχε δώσει στην Αμίλια ήταν ένα εισιτήριο τρένου. Εγώ έδωσα στην Μπέκι την καρδιά μου και πέντε χρόνια από τη ζωή μου».

«Η Μπέκι προσφέρθηκε να καταθέσει ότι ήταν μαζί σου τη νύχτα που δολοφονήθηκε ο Μπόιντ, αλλά εσύ δεν της το επέτρεψες. Δεν μπορείς να την κατηγορείς για τα χρόνια που πέρασες στη φυλακή. Δεν είναι δίκαιο».

«Η ζωή δεν είναι ποτέ δίκαιη, Ντι. Έχοντας για αδέρφια μου τον Ντάλας και τον Χιούστον θα έπρεπε να το είχα καταλάβει καιρό πριν, αλλά έπρεπε να το μάθω μόνος μου». Κοίταξε μακριά. «Έχουν αλλάξει πάρα πολλά. Όλα είναι διαφορετικά απ' ό,τι περίμενα».

«Όχι όλα. Το βιολί σου παραμένει ίδιο. Το φύλαξα όπως μου ζήτησες. Ήλπιζα να παίξεις κάτι για μένα απόψε».

Κοίταξε το μουσικό όργανο που ήταν ακουμπισμένο στον μηρό της. «Δεν ακούω πια τη μουσική, Ντι. Μαράζωσε και πέθανε όσο ήμουν στη φυλακή».

Σηκώθηκε και προχώρησε προς τον στάβλο. Είχε ανάγκη να ιππεύσει, να νιώσει τον άνεμο στο πρόσωπό του. Είχε μόλις

σελώσει τον Μαύρο Κεραυνό όταν άκουσε έναν γδούπο και ένα μουγκρητό από το πίσω μέρος του στάβλου.

Διέσχισε τον στάβλο και κοίταξε μέσα. Ο Ρόουλι πάλευε να μετακινήσει ένα κιβώτιο. «Δεν έπρεπε να είσαι στο κρεβάτι;» ρώτησε ο Όστιν.

Ο Ρόουλι γύρισε απότομα και το πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο. «Ήθελα να καθαρίσω πρώτα αυτό το μέρος. Πρέπει να βγάζω τα έξοδά μου».

Ο Όστιν στηρίχτηκε στην κάσα της πόρτας. «Ρόουλι, δεν δούλεψα ποτέ τόσο σκληρά όσο εσύ και ο Ντάλας δεν με πέταξε ποτέ έξω».

«Εσύ είσαι αίμα του, ενώ εγώ όχι». Ο Ρόουλι πήγε στον πάγκο εργασίας και άρχισε να τακτοποιεί τα εργαλεία που είχε χρησιμοποιήσει κάποιος άλλος.

«Αυτό δεν έχει σημασία για τον Ντάλας—»

«Έχει για μένα».

Ο Όστιν παρακολουθούσε το αγόρι που τακτοποιούσε τον χώρο. «Γι' αυτό δεν πήρες το επώνυμο του Ντάλας όταν σε υιοθέτησε;»

Ο Ρόουλι κοκάλωσε. «Απλώς σκέφτηκα ότι ήταν καλύτερα έτσι». Κοίταξε τον Όστιν. «Πάντα αναρωτιόμουν... τι έκανες και έδωσαν το όνομά σου σε μια πόλη;»

Ο Όστιν χαμογέλασε. «Δεν υπάρχει πόλη που να πήρε το όνομά μου».

«Και βέβαια υπάρχει. Κάποτε πέρασα από μια πόλη που τη λένε Όστιν».

«Την πρωτεύουσα; Το αντίθετο συνέβη. Μου έδωσαν το όνομά της. Ο πατέρας μας μας έδωσε ονόματα πόλεων...» Ξαφνικά το μυαλό του Όστιν πλημμύρισε με υποθέσεις. «Θεέ μου».

«Τι;» ρώτησε ο Ρόουλι.

«Πρέπει να φύγω». Ο Όστιν διέσχισε τρέχοντας τον στάβλο, καβάλησε τον Μαύρο Κεραυνό και άρχισε να καλπάζει μες στη νύχτα.

Μία ώρα αργότερα χτυπούσε την πόρτα στον δεύτερο όροφο του καταστήματος γενικού εμπορίου. Όταν άνοιξε, η φωνή του κόπηκε. Γιατί δεν είχε σκεφτεί ότι αν ερχόταν εδώ μπορεί να έβλεπε την Μπέκι; Γιατί έπρεπε να σκιστεί πάλι η καρδιά του από τον πόνο, να ξανανοιξει η φρέσκια πληγή; Μα τον Θεό, ευχόταν να μπορούσε να τη μισήσει. Ήθελε να την ταρακουνήσει. Ήθελε να της φωνάξει. Αλλά κυρίως ήθελε να την αγκαλιάσει, να κολλήσει το κορμί της πάνω στο δικό του ώστε η ζεστασιά της να διώξει την παγωνιά από την ψυχή του.

«Πρέπει να μιλήσω στον Κάμερον», είπε βραχνά.

Ο θυμός διαδέχτηκε γρήγορα το σοκ στα γαλάζια μάτια της. Η Μπέκι έβαλε τα χέρια της στο στήθος του και τον έσπρωξε δυνατά κάνοντάς τον να παραπατήσει. «Εκείνος δεν θέλει να σου μιλήσει. Πώς τόλμησες να χτυ—»

«Μπέκι!»

Έκανε μεταβολή. Ο Κάμερον στεκόταν στην πόρτα και το ένα του μάτι ήταν πρησμένο και μελανό. «Σε φωνάζει ο Ντρου. Θα το φροντίσω εγώ αυτό».

Ο Όστιν είδε το σαγόνι της να σφίγγεται. Του έριξε ένα άγριο βλέμμα και πέρασε δίπλα από τον Κάμερον για να πάει μέσα.

«Θέλεις να περάσεις;» ρώτησε ο Κάμερον.

Ο Όστιν κούνησε το κεφάλι αρνητικά και αναρωτήθηκε γιατί είχε έρθει στον άντρα που τον είχε προδώσει. Πήγε στο κάγκελο και κοίταξε την πόλη, το φως το φαναριών που μαχόταν το σκοτάδι. Τα ήσυχα, διστακτικά βήματα του Κάμερον που πήγε να σταθεί δίπλα του του έφεραν στον νου αναμνήσεις από τότε που μοιράζονταν μυστικά.

«Όλα αυτά τα χρόνια πίστευα ότι ο Ντάνκαν πυροβόλησε τον Μπόιντ και μετά παραποίησε τα στοιχεία ώστε να φαίνεται ότι το έκανα εγώ». Κοίταξε με την άκρη του ματιού του τον φίλο των νεανικών χρόνων του και ξαφνικά συνειδητοποίησε πως η απώλεια του φίλου του τον πονούσε σχεδόν όσο και η απώλεια της αγάπης της Μπέκι. «Όμως απόψε διασταυρώθηκαν οι δρόμοι μας και κατάλαβα ότι έκανα λάθος. Και ο Ρόουλι είπε κάτι που με έβαλε σε σκέψεις. Μήπως ο Μπόιντ δεν έγραψε το όνομά μου στο χώμα—»

«Το έγραψε. Ο σερίφης Λάρκιν με πήγε στο σημείο όπου βρήκε τον Μπόιντ. Είχε γράψει το όνομά σου στο χώμα, πεντακάθαρα».

«Κι αν δεν εννοούσε εμένα αλλά την πόλη; Κι αν δεν ήξερε το όνομα του άντρα που τον σκότωσε αλλά ήξερε ότι ήταν από το Όστιν;»

«Είναι μια πολύ μακρινή ελπίδα».

«Είναι η μοναδική που έχω», είπε ο Όστιν. «Ο κόσμος με αποφεύγει σαν να έχω κάποια μολυσματική ασθένεια. Ήξερα πως οι ένορκοι ψήφισαν ότι είμαι ένοχος λόγω των στοιχείων, αλλά δεν μου είχε περάσει από το μυαλό ότι κατά βάθος πίστευαν πως σκότωσα τον Μπόιντ. Πρέπει να αποδείξω ότι είμαι αθώος, και ο μόνος τρόπος για να το κάνω είναι να βρω ποιος τον σκότωσε. Είχε παρτίδες με κάποιον από το Όστιν;»

«Ο Μπόιντ δεν μου εκμυστηρευόταν τίποτα. Κάποιες φορές έλειπε για μέρες, αλλά δεν έλεγε πού είχε πάει».

Ο Όστιν έκανε μερικά βήματα πίσω. «Δεν βλέπεις να πάω στο Όστιν και να δω τι μπορώ να μάθω».

«Υποθέτω ότι θα έκανα το ίδιο αν ήμουν στη θέση σου, αλλά κοίτα να προσέχεις. Αν ο άντρας που σκότωσε τον Μπόιντ βρίσκεται στο Όστιν, δεν θα δει με καλό μάτι την πιθανότητα να αποκαλυφθεί».

Ο Όστιν πήγε στη σκάλα, σταμάτησε και κοίταξε πάνω από τον ώμο του. «Αν ακούσω ποτέ ότι η Μπέκι δεν είναι ευτυχισμένη, θα τελειώσω αυτό που άρχισα απόψε».

Ο Κάμερον τον κοίταξε στα μάτια. «Δίκαιο».

Ο Όστιν κατέβηκε βιαστικά τα σκαλιά. Κάποιο κάθαρμα είχε κλέψει πέντε χρόνια από τη ζωή του. Ο Όστιν θα το έκανε να πληρώσει ακριβά για κάθε λεπτό.